

สาระ: ลูกๆ ที่แสนหวานลูกได้เคยเร่ร่อนด้วยการเข้าไปสู่ความเป็นมิตรของมายา ราวัน ลูกๆ ผู้เป็นต้นอ่อนที่บริสุทธิ์ได้อยู่อย่างไม่มีบริสุทธิ์เวลานี้ลูกต้องกลับมาบริสุทธิ์อีกครั้ง

คำถาม: อะไรคือสิ่งที่ลูกๆ แต่ละคนจะสิ่งงั้นกับตนเองและอะไรคือสิ่งที่พ่อจะสิ่งงั้นในลูกๆ?

คำตอบ: ลูกๆ นั้นจะสิ่งงั้นในสิ่งที่พวกเขาเคยเป็นว่าพวกเขาเป็นลูกของใคร พวกเขาได้รับมรดกของพวกเขาจากพ่อเช่นนั้นและพวกเขาก็ได้ลืมพ่อผู้นั้น ราวันได้มาและได้นำหมอกเช่นนั้นมาที่ทำให้ลูกลืมผู้สร้างและสิ่งสร้างของท่าน พ่อ นั้น จะสิ่งงั้นที่ลูกๆ เดียวกันที่ท่านได้ทำให้พวกเขาแสนจะสูงส่งและผู้ที่ท่านได้ให้โซ่ของอาณาจักรแก่พวกเขาได้เริ่มที่จะประณามท่าน พวกเขาสูญเสียทุกสิ่งด้วยการเข้าไปสู่ความเป็นมิตรของราวัน

โอมชานติ ลูกกำลังคิดอะไร? ตามลำดับกันไปตามความเพียรพยายามของลูก ลูกๆ ผู้เป็นมนุษย์แต่ละคนนั้นจะสิ่งงั้นกับตนเองในสิ่งที่ลูกเคยเป็นและลูกเคยเป็นลูกของใคร อย่างแน่นอนที่ลูกเคยประกาศสิทธิ์ในมรดกจากพ่อมาแล้วได้อย่างไรและลูกได้ลืมสิ่งนั้นได้อย่างไร ลูกเคยสาโทประธานเป็นนายของทั้งโลก ลูกเคยมีความสุขอย่างยิ่งและแล้วลูกก็ได้ลงบันไดมา เมื่อราวันมาเขาก็ได้นำหมอกเช่นนั้นมาทำให้ลูกลืมผู้สร้างและสิ่งสร้างของท่าน ผู้คนนั้นก็หลงทางในหมอก ลูกเองนั้นก็ลืมว่าบ้านของลูกอยู่ที่ไหน และลูกเป็นผู้อาศัยของที่ใด เวลานั้นบapakำลังมองดูลูกๆ ของท่านผู้ที่ท่านได้ให้โซ่ของอาณาจักรแก่พวกเขาเมื่อ 5000 ปีที่แล้ว พวกเขามีชีวิตอยู่ในความสุขและความสุขสันต์อย่างยิ่ง ในเวลานั้นดินแดนนั้นได้กลายเป็นอะไร? จงมองดูว่าลูกได้เข้ามาสู่อาณาจักรของราวันอย่างไร! อย่างแน่นอนที่ลูกจะได้รับความทุกข์ในอาณาจักรต่างแดน ลูกได้เร่ร่อนไปอย่างมาก ลูกได้เฝ้าแสวงหาพ่อด้วยศรัทธาที่มลายแต่ลูกก็ไม่ได้พบกับท่าน ลูกจะสามารถพบกับใครบางคนผู้ที่ลูกได้นำไปไว้ในก่อนกรวดก่อนหินได้อย่างไร? ด้วยการเร่ร่อนไปทั่วถึงครึ่งหนึ่งของวงจรถูกก็สูญเสียความหวัง เป็นเพราะการอยู่อย่างไม่รู้ลูกจึงมีประสบการณ์ของความทุกข์อย่างมากมายในอาณาจักรของราวัน บาริตได้กลับมาจากจนในหนทางของบักดี พ่อมองดูที่ลูกๆ และคิดว่า: ลูกเคยเร่ร่อนอย่างมากในหนทางของบักดี ลูกเคยทำบักดีมาถึงครึ่งหนึ่งของวงจรถืออะไร? เพื่อจะพบกับพระเจ้า เป็นไปหลังจากการทำบักดีที่พระเจ้าได้ให้ผลแก่ลูก ท่านได้ให้อะไร? ไม่มีใครรู้อะไร พวกเขานั้นได้กลายเป็นผู้ที่โง่เขลาอย่างแท้จริง ประเด็นเหล่านี้ทั้งหมดควรจะเข้าไปสู่สติปัญญาของลูก: พวกเราเคยเป็นอะไรและพวกเราเคยปกครองอาณาจักรอย่างไร และขณะที่ลงบันไดมา พวกเราเฝ้าแต่ติดกับในโซ่ตรวนของราวัน มีความทุกข์ที่ไม่มีขีดจำกัด เริ่มแรกลูกเคยมีความสุขที่ไม่มีขีดจำกัดควรจะเข้าไปสู่หัวใจของลูกว่าเคยมีความสุขอย่างมากมายในอาณาจักรของลูกและแล้วลูกก็มีประสบการณ์ของความทุกข์อย่างมากมายในอาณาจักรต่างแดน เหมือนกับที่ผู้คนเหล่านั้นที่เชื่อว่าพวกเขานั้นได้มีประสบการณ์ของความทุกข์อย่างใหญ่หลวงในช่วงเวลาของการปกครองของชาวอังกฤษ เวลานั้นลูกกำลังนั่งอยู่ที่นั่นภายในนั้นลูกก็ควรจะมีความคิดว่าลูกเคยเป็นใคร ลูกเป็นลูกๆ ของใคร พ่อได้ให้อาณาจักรของทั้งโลกแก่ลูกอย่างไรและลูกนั้นอยู่อย่างติดกับในอาณาจักรของราวันอย่างไร ลูกมีประสบการณ์ของความทุกข์อย่างมากมายและทำการกระทำที่สกปรกอย่างมากมาย แต่ในวันที่ผ่านไปโลกก็เฝ้าแต่กลับมามากด้า ในแต่ละวันที่ผ่านไปสันสการ์ของมนุษย์ก็ได้กลายเป็นอาชญากรรมมากยิ่งขึ้นยิ่งขึ้น ดังนั้นลูกๆ ควรจะมีสิ่งนี้ในสำนึกของลูก พ่อเห็นว่าลูกนั้นเคยเป็นต้นอ่อนที่บริสุทธิ์อย่างยิ่ง ผู้ที่เคยให้โซ่ของอาณาจักรแก่พวกเขาและแล้วลูกก็ได้ลืมหน้าที่การงานของท่าน ในเวลานี้หากลูกต้องการที่จะกลับมาสาโทประธานจากทาโมประธานและแล้วจงจดจำพ่อ พ่อของลูกแล้วบาปทั้งหมดของลูกจะถูกตัดทิ้งไป อย่างไรก็ตามลูกก็ไม่สามารถที่จะจดจำพ่อได้ ลูกพูดซ้ำแล้วซ้ำเล่า: บapakำลังลืมท่าน โอ! แต่บาปของลูกนั้นจะถูกตัดทิ้งไปได้อย่างไรหากลูกไม่มีการจดจำระลึกถึง? อันดับแรกลูกได้อยู่อย่างไม่มีบริสุทธิ์ด้วยการตกเข้าไปในกิเลสและอันดับที่สองลูกก็ได้เริ่มที่จะประณามพ่อ ลูกตกเข้าไปสู่ความเป็นมิตรของมายา มากเช่นนั้นที่ลูกได้นำผู้เดียวที่ยกลูกขึ้นไปสู่ท้องฟ้านั้นเข้าไปสู่ก่อนกรวดและก่อนหิน ลูกได้ทำการกระทำเช่นนั้นในความเป็นเพื่อนของมายา สิ่งนี้ควรจะเข้าไปสู่สติปัญญาของลูก ลูกไม่ควรที่จะคงอยู่อย่างเป็นผู้ที่มีสติปัญญาที่เป็นหินอย่างแท้จริงอีกต่อไป บapakนั้นก็บอกลูกทุกวัน: พ่อได้พูดประเด็นขึ้นหนึ่งแก่ลูก เมื่อมีขุมขุมในบอมเบย์ลูกก็สามารถบอกพวกเขาว่า พ่อพูดว่า: โอ ผู้คนของบาริต พ่อได้ให้โซ่ของอาณาจักรแก่ลูก ลูกๆ เหล่าเทพเคยอยู่ในสวรรค์ดังนั้นแล้วลูกได้เข้ามาสู่อาณาจักรของราวันได้อย่างไร? นี่ก็คือบทบาทในละครด้วย ทำความเข้าใจผู้สร้างและตอนเริ่ม ตอนกลางและตอนจบของโลกของสิ่งสร้างของท่านและแล้วลูกจะสามารถประกาศสิทธิ์ในสถานภาพที่สูง จดจำพ่อและบาปของลูกจะได้รับการปลดปล่อย แม้ว่าลูกทั้งหมดนั้นกำลังนั่งอยู่ที่นั่นสติปัญญาของบางคนนั้นก็กำลังเร่ร่อนไปทั่วในบางแห่งอื่นและสติปัญญาของบางคนก็ไปที่อื่น ควรจะเข้าไปสู่สติปัญญาของลูกว่าลูกนั้นเคยอยู่ที่ไหนและเวลานี้ลูกได้ตกเข้าไปสู่อาณาจักรต่างแดนของราวันดังนั้นลูก จึงได้อยู่อย่างไม่มีมีความสุขอย่างยิ่ง ลูกเคยเป็นสุขอย่างยิ่งในวัดของชีวาเวลานี้พ่อได้มาเพื่อพาลูกออกไปจากโรงคำประณามนี้ แต่บางนั้นก็ยังไม่ได้ทิ้งที่นี้ไป พ่อพูดว่า: ลูกจะไปยังวัดของชีวาไหม? ลูกจะไม่ได้รับยาพิษนั้นที่นั่น ลูกจะไม่ทานหรือดื่มสิ่งใดที่สกปรกที่นั่น พวกเขา(ลักษมีและนารายณ์)เคยเป็นนายของโลก พวกเขาได้หายไปไหน? พวกเขา กำลังประกาศสิทธิ์ในโซ่ของอาณาจักรของพวกเขาอีกครั้งหนึ่ง เป็นสิ่งที่ง่ายตายอย่างยิ่ง พ่ออธิบายสิ่งนี้ ไม่ใช่ทุกคนนั้นมีค่าต้องมารับใช้มากเท่ากัน ต้องมี

การก่อตั้งอาณาจักรขึ้นตามลำดับกันไปเช่นที่เคยเป็นเมื่อ 5000 ปีที่แล้ว ลูกต้องกลับมาสาโทประธาน พ่อพูดว่า: นี่คือโลกเก่าที่ทาโมประธาน พ่อมาเมื่อโลกนั้นเก่าอย่างแท้จริง ไม่มีใครนอกจากพ่อสามารถอธิบายสิ่งนี้ พระเจ้ากำลังสอนพวกเราด้วยพาหนะนี้ เมื่อลูกจดจำสิ่งนี้ เมื่อลูกมีความรู้ทั้งหมดนี้อยู่ในสติปัญญาของลูกลูกก็จะสามารถบอกผู้อื่นถึงสิ่งนั้นและทำให้พวกเขาตัดเทียมกับตัวลูกเองได้ พ่ออธิบาย: ก่อนหน้านั้นบุคลิกภาพของลูกเคยเป็นอาชญากรและยากลำบากอย่างยิ่งที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไข ลูกนั้นไม่สามารถที่จะจัดความเป็นอาชญากรออกไปจากดวงตาของลูก หนึ่งในนั้นคือความเป็นอาชญากรของต้นหาวาคะที่ได้มีการละทิ้งไปแล้วด้วยความยากลำบากอย่างยิ่ง และแล้วพร้อมกันกับสิ่งนั้นก็เป็นที่เลวร้ายที่ที่เหลืออยู่ มีความเป็นอาชญากรของความโกรธอย่างมากมาย ในขณะที่ลูกกำลังนั่งอยู่บางแห่งก็ราวกับว่าวิญญาณปีศาจร้ายได้เข้าสิงลูก นั่นก็เป็นความเป็นอาชญากรด้วย ยังไม่มีใครกลับมามีอารยะธรรมและดังนั้นอะไรจะเป็นผลลัพธ์ของสิ่งนั้น? ลูกก็จะสะสมบาปถึง 100 เท่า ลูกนั้นก็จะต้องชำระแล้วแล้ว พ่ออธิบาย: เวลาลูกไม่ได้อยู่ในอาณาจักรของราวันอีกต่อไป เวลาลูกกำลังนั่งอยู่กับพระเจ้าดังนั้นลูกต้องทำสัญญาที่จะกลับมาเป็นอิสระจากกิเลสเหล่านั้น พ่อพูดว่า: ในเวลานี้จดจำพ่ออย่าได้โกรธ กิเลสทั้งหลายที่เฝ้าแต่ทำให้ลูกตกต่ำมาจนถึงครั้งหนึ่งของวงจร ลูกเคยเป็นผู้ที่เคยเป็นผู้ที่สูงส่งที่สุดและลูกก็เป็นผู้ที่ตกลงมามากที่สุดด้วยเช่นกัน เป็นกิเลสทั้งหลายที่ทำให้ลูกนั้นตกลงมา เวลาลูกต้องขจัดกิเลสเหล่านั้นเพื่อที่จะสู่วิถีของชีวา จงเฝ้าแต่ย้ายหัวใจของลูกออกไปจากโรงค้าประเพณีนี้ จดจำพ่อและความคิดสุดท้ายของลูกจะนำลูกไปสู่จุดหมายปลายทางของลูก ลูกจะไปถึงบ้าน ไม่มีใครอื่นสามารถแสดงหนทางนี้แก่ลูกได้ พระเจ้าพูด: พ่อไม่เคยพูดว่าพ่อนั้นอยู่ในทุกหนแห่งในเวลาเดียวกัน พ่อสอนราชาโยคะแก่ลูกและบอกลูกว่าพ่อจะทำให้ลูกกลายเป็นนายของ โลก ไม่มีใครมีความจำเป็นสำหรับความรู้ที่นั่น ลูกนั้นได้กลายเป็นเทพจากมนุษย์และประกาศสิทธิ์ในมรดกของลูก ไม่มีเรื่องของหะฐะโยคะ ฯลฯ ในสิ่งนี้ คิดว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณ เหตุใดลูกจึงคิดว่าตนเป็นร่างกาย? ลูกจะไม่สามารถรับรู้ด้วยการคิดว่าตนเป็นร่างกายสิ่งนี้ก็ถูกกำหนดไว้แล้วด้วย ลูกเข้าใจว่าลูกเคยอยู่ในอาณาจักรของราวันและเวลานี้ลูกกำลังทำความเพียรพยายามเพื่อที่จะไปสู่อาณาจักรของราม เวลาลูกเป็นผู้อาศัยของยุคแห่งการบรรจบพบกันที่เป็นสิริมงคลที่สุด แน่นนอนอยู่ที่บ้านกับครอบครัวของลูก ผู้คนมากมายเพียงไรที่จะสามารถอยู่ที่นั่นได้? ไม่ใช่ทุกคนผู้ที่ได้กลายเป็นบราห์มินจะสามารถอยู่ที่นั่นกับบราห์มา ลูกต้องอยู่ที่บ้านของลูกเองและลูกต้องเข้าใจด้วยสติปัญญาของลูกว่าลูกไม่ใช่บุตรแต่เป็นบราห์มิน จุกของลูกๆ บราห์มินนั้นเล็กมาก ดังนั้นขณะที่อยู่ที่บ้านกับครอบครัวของลูกและทำงานเพื่อหาเลี้ยงชีพของลูกลูกเพียงแต่ต้องจดจำพ่อ ลูกได้เคยเป็นอะไรมาก่อน? เวลาลูกกำลังนั่งอยู่ในอาณาจักรต่างแดน ลูกได้อยู่อย่างมีความสุขอย่างยิ่ง เวลาลูกกำลังพาพาพวกเขากลับไปอีกครั้งดังนั้นลูกต้องสร้างสภาพนั้นในขณะที่อยู่ที่บ้านกับครอบครัวของลูก ต้นไม้ที่ใหญ่โต (ครอบครัว) มากมายได้มาในตอนเริ่มต้นและแล้วในบรรดาพวกเขาเหล่านั้นบ้างก็คงอยู่และบ้างก็จากไป ได้อยู่ในสติปัญญาของลูกว่าลูกเคยอยู่ในอาณาจักรของลูกแต่มองดูว่าเวลานี้ลูกได้สิ้นสุดลงที่ใด! เวลาลูกจะกลับไปสู่อาณาจักรของลูกอีกครั้งหนึ่ง บ้างก็เขียนหาบาบาและพูดว่า: บาบาผู้นั้นผู้นั้นดีมากและเขานั้นมาเป็นประจำแต่แล้วเขาก็ไม่ได้มาอีกต่อไป หากเขาไม่ได้มานั้นก็หมายถึงเขานั้นได้ตกลงไปสู่กิเลสและดังนั้นเขาจึงไม่สามารถเข้าถึงความรู้ได้ แทนที่จะมีความก้าวหน้าพวกเขาก็เฝ้าแต่ตกลงไปและจะประกาศสิทธิ์ในสถานภาพที่มีค่าไม่กี่สิ่งต่าง ๆ มีความแตกต่างอย่างใหญ่หลวงระหว่างสถานภาพของราชาและสถานภาพที่ต่ำ ถึงอย่างไรที่นั่นก็มีความสุข แต่เวลานี้ลูกต้องทำความเพียรพยายามเพื่อประกาศสิทธิ์ในสถานภาพที่สูง ทุกคนสามารถเข้าใจว่าใครที่สามารถประกาศสิทธิ์ในสถานภาพที่สูง เวลาลูกทุกคนกำลังทำความเพียรพยายาม กษัตริย์มเหศวรของโบพอลก็กำลังทำความเพียรพยายามเช่นกัน กษัตริย์เหล่านั้นก็มีค่าไม่กี่สิ่งต่าง ๆ เท่านั้นในขณะที่ลูกนั้นกำลังจะไปสู่อาณาจักรสุริยวงศ์ ความเพียรพยายามของลูกควรจะเป็นเช่นที่ว่าลูกสามารถจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของลูกประจำแห่งชัยชนะ พ่ออธิบายแก่ลูก ๆ: จงเฝ้าแต่ตรวจสอบหัวใจของลูกและถามตนเองว่าดวงตาของลูกนั้นเป็นอาชญากรในเวลาใดหรือไม่ หากดวงตากลับมามีอารยะธรรมและแล้วจะต้องการอะไรมากไปกว่านั้นอีกเล่า? แม้ว่าลูกไม่ได้ยอมตามกิเลสอีกต่อไปดวงตาของลูกก็เฝ้าแต่หลอกลวงลูกในวิธีใดวิธีหนึ่ง ต้นหาวาคะคือกิเลสอันดับหนึ่ง ดวงตาที่เป็นอาชญากรนั้นก็เลวร้ายอย่างยิ่ง เหตุนี้เองจึงตั้งชื่อว่า “ดวงตาที่เป็นอาชญากร” และ “ดวงตาที่มีอารยะธรรม” พ่อที่ไม่ใช่จิตจำกัฏฐักลูก ๆ ท่านรู้ว่าพวกเขาได้ทำการกระทำใดและพวกเขาทำงานรับใช้ใด แม้กระทั่งในเวลานี้ท่านก็ได้รับข่าวที่แฝงตัวว่าดวงตาที่เป็นอาชญากรของผู้นั้นผู้นั้นยังไม่ได้เปลี่ยนแปลง เมื่อเวลาผ่านไปพวกเขาจะเขียนถึงบาบาได้อย่างถูกต้องแม่นยำมากยิ่งขึ้น พวกเขาเองนั้นก็รู้สึกได้ว่าพวกเขาเองเคยพูดเท็จมาเป็นระยะเวลายาวนานและเฝ้าแต่ตกลงไป ความรู้ไม่ได้อยู่ในสติปัญญาของพวกเขามากมายจริง และเหตุนี้เองพวกเขาจึงไม่สามารถสร้างสภาพนั้นได้ พวกเขาได้ซ่อนเร้นความผิดของพวกเขาจากพ่อ ผู้คนมากมายก็ได้ซ่อนเร้นความผิดของเขาในวิธีนั้น ลูกไม่ควรจะซ่อนเร้นโรคภัยของกิเลสทั้งหลายจากศัลยแพทย์ ลูกต้องบอกสัจจะ: สติปัญญาของฉันทันไปยังทิศทางอื่นและไม่ได้ตรงไปหาชีพบาบา เมื่อลูกไม่ได้บอกสัจจะโรคภัยของลูกจะก็เฝ้าแต่เลวร้ายลง เวลาลูกพ่ออธิบาย: ลูก ๆ จงกลับมาที่มีสำนึกที่เป็นดวงวิญญาณ! คิดว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณ! ดวงวิญญาณทั้งหมดคือพี่น้องเพศชาย ลูกเคยเป็นสุขอย่างยิ่งเมื่อลูกเคยมีค่าควรแก่การกราบไหว้บูชา เวลาลูกได้อยู่อย่างมีความสุขและกลายเป็น

ผู้กราบไหว้บูชา อะไรได้เกิดขึ้นกับลูก? ทุกคนได้พูดว่าการครองเรือนที่บริสุทธิ์นั้นได้คงอยู่มาตั้งแต่ตอนเริ่มต้นของเวลา พวกเขาถามว่า: รามและลิตานั้นไม่มีลูกๆ หรือ? อย่างไรก็ตามที่นั่นเด็กๆ ไม่ได้ถือกำเนิดขึ้นมาด้วยบาป โอ! แต่นั่นก็เคยเป็นโลกที่ปราศจากกิเลสอย่างสมบูรณ์ เด็กๆ นั้นไม่ได้ถือกำเนิดขึ้นมาด้วยความคดโกงที่นั่น ที่นั่นไม่ได้มีกิเลสใด อาณาจักรนี้ของราวันไม่ได้คงอยู่ที่นี่ นั่นคืออาณาจักรของราม ราวันจะสามารถเข้ามาที่นั่นได้อย่างไร? สติปัญญาของมนุษย์ได้ถูกทำลายไปอย่างสมบูรณ์ ใครที่ทำลายพวกเขา? พ่อทำให้ลูกสาโทประธานและพาเรือของลูกข้ามฟาก ดังนั้นแล้วใครเล่าที่ทำให้ลูกทาโมประธาน? เป็นราวัน ลูกลืมนั่นด้วยเช่นกัน พวกเขาพูดว่าสิ่งนี้ได้คงอยู่มาตั้งแต่ตอนเริ่มต้นของเวลา โอ จริงหรือ? ดังนั้นเมื่อใด กันเล่าที่เป็นตอนเริ่มต้นของเวลา? จงให้บัญชีของสิ่งนั้นกับพวกเรา พวกเขาไม่ได้เข้าใจสิ่งใด พ่ออธิบาย: พ่อได้ให้โซ่ของอาณาจักรที่ยิ่งใหญ่แก่ลูก ลูกๆ ผู้คนของบาร์ตันเคยเป็นสุขอย่างยิ่ง ไม่เคยมีใครอื่นในเวลานั้น ชาวคริสเตียนก็พูดว่าเคยเป็นดินแดนสวรรค์ มีภาพลักษณ์ของเหล่าเทพด้วยเช่นกัน ไม่มีสิ่งใดที่เก่าไปกว่าพวกเขา ลักษณะและนารายณ์จะเป็นผู้ที่เก่าแก่ที่สุดของทั้งหมดหรือจะมีสิ่งใดที่เป็นของพวกเขาที่จะเก่าแก่ ศรีกฤษณะนั้นเก่าแก่ที่สุดในบรรดาพวกเขา ศรีกฤษณะเคยเป็นผู้ที่ใหม่ที่สุดเช่นกันเหตุใดจึงกล่าวได้ว่าเขาเป็นผู้ที่เก่าแก่ที่สุด? เพราะเขามีชีวิตอยู่ในอดีต ลูกเคยสวยงามและเวลานี้ได้กลับมาน่าเกลียด ผู้คนก็มีความสุขอย่างยิ่งที่ได้เห็นรูปที่ด้าคล้าของกฤษณะ พวกเขาแม้กระทั่งแกว่งไกวรูปทารกของกฤษณะในอุ้ง พวกเขารู้ได้อย่างไรว่าเมื่อใดที่กฤษณะนั้นเคยสวยงาม? พวกเขามีความรักอย่างมากมายต่อกฤษณะ แต่แล้วราเดเล่าได้ทำอะไร? (พวกเขาไม่ได้รักเธอมากเท่านั้น) พ่อพูดว่า: ลูกกำลังนั่งที่นี่ในความเป็นมิตรของสัจจะ เมื่อลูกออกไปสู่ความเป็นมิตรกับเพื่อนที่ไม่ดีลูกก็ลืมพ่อ มายานี้เติมไปด้วยพลังอย่างยิ่ง แม้แต่ช้างก็เคยถูกกลืนโดยจระเข้ มีผู้คนมากมายผู้ที่พร้อมจะวิ่งหนีไป หากพวกเขามีความหลงทะนงตนแม้เพียงน้อยนิดที่สุดพวกเขาก็ทำลายทุกสิ่งของพวกเขาเอง พ่อที่ไม่มีชีวิตจำกัดจะเฝ้าแต่อธิบายแก่ลูก ลูกต้องไม่สูญเสียความหวังในสิ่งนี้และพูดว่า:เหตุใดบาบาจึงได้พูดเช่นนี้เล่า? เกียรติของฉันทได้สูญเสียไป โอ! แต่ลูกได้สูญเสียเกียรติของลูกไปแล้ว ในอาณาจักรของราวัน ลูกได้นำอันตรายมาให้กับตนเองเมื่อลูกมีสำนึกที่เป็นร่างและลูกก็ทำลายสถานภาพของลูก ความโกรธและความละโมภก็เป็นดวงตาที่เป็นอาชญากรเช่นกัน เป็นเพียงเมื่อลูกเห็นบางสิ่งที่ลูกชอบเท่านั้นที่ลูกจะกลับมาละโมภ พ่อมาและมองดูที่สวนของท่านและมองดูความหลากหลายของดอกไม้ หลังจากที่ได้อยู่ที่นี่ท่านก็ได้มองดูดอกไม้ในสวนอื่น ผู้คนก็ได้ถวายดอกไม้แก่ชีพบบาด้วยเช่นกัน ท่านคือดอกไม้ที่มีชีวิตผู้ไม่มีตัวตน ลูกกำลังทำความเพียรพยายามเพื่อจะกลายเป็นดอกไม้เช่นนั้นด้วยเช่นกัน บาบาสพูดว่า: ลูกๆ ที่แสนหวานคิดว่าอะไรได้ก็ตามได้ผ่านไปแล้วเป็นละครอย่าได้คิดถึงกับสิ่งนั้น ลูกได้ทำความเพียรพยายามอย่างมากมายแต่กระนั้นก็ดูเหมือนไม่ได้มีสิ่งใดที่เกิดขึ้น ไม่มีสิ่งใดที่หลงเหลืออยู่ โอ! แต่ปวงประชาที่เป็นที่ต้องการด้วย ถึงแม้ว่าใครบางคนที่ได้ยินความรู้นี้แม้เพียงเล็กน้อย เขาก็กลายเป็นส่วนหนึ่งของปวงประชา ปวงประชามากมายก็จะถูกสร้างขึ้น เมื่อได้ยินความรู้ไปแล้วความรู้นั้นก็ไม่สามารถถูกทำลายได้ ทนที่ที่พวกเขาได้ยินว่านี่คือชีพบบา ก็เท่านั้นเอง! พวกเขาก็จะกลายเป็นส่วนหนึ่งของปวงประชา ภายในลูกควรจะมีสำนึกรู้ว่าลูกกำลังได้มาซึ่งอาณาจักรที่เคยเป็นของอาณาจักรของลูกอีกครั้งหนึ่ง สำหรับสิ่งนั้นลูกต้องทำความเพียรพยายามอย่างเต็มที่ งานรับใช้กำลังก้าวหน้าไปอย่างถูกต้องแม่นยำอย่างแท้จริง อัจชะ

ถึงลูกๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานี้ได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึง และสวัสดีตอนเช้า จากแม่ พ่อ บัพาดา พ่อทางจิตพูดนมัสตกับลูกๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของความรู้ คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. ในการที่จะไปสู่ชีวิตของชีวาจงขจัดกิเลสทั้งหมดออกไป เฝ้าแต่ย้ายหัวใจของลูกออกไปจากโรงคำประเวณีนี้ ก้าวออกมาจากความเป็นมิตรของศุภร
2. เข้าใจว่าสิ่งใดก็ตามที่ผ่านไปแล้วนั้นอยู่ในละคร และอย่าได้คิดถึงถึงสิ่งนั้น อย่าได้กลายเป็นผู้ที่มีความหยิ่งโส อย่าได้รู้สึกสิ้นหวังเมื่อลูกนั้นได้รับคำตักเตือนแก้ไข

พร: ขอให้ลูกเป็นคาร์มาโยคีผู้ที่มีประสบการณ์ของพรบนพื้นฐานของการมีความสมดุลงของคาร์มาและโยคะ คาร์มาโยคีหมายถึงผู้ที่ทำการกระทำในรูปแบบโยคдукต์ ดวงวิญญาณคาร์มาโยคีรักษาคาร์มา(การกระทำ)ด้วยโยคะอย่างสม่ำเสมอ นั่นคือดวงวิญญาณเช่นนั้นคงความสมดุลงของคาร์มาและโยคะ โดยการมีความสมดุลงของคาร์มาและโยคะ ถึงอย่างไรลูกก็ได้รับพรจากพ่อในทุกการกระทำแต่ด้วยสิ่งนั้นลูกได้รับพรจากใครก็ตามที่ลูกมาสู่สายโยคะและความสัมพันธ์ด้วย เมื่อบางคนทำบางสิ่งดีพรจะออกมาจากหัวใจของลูกสำหรับผู้นั้นโดยอัตโนมัติที่เขาหรือเธอได้ทำบางสิ่งที่ดี ด้วยการคิดของพวกเขาว่าได้ทำบางสิ่งที่ดีเสร็จสิ้นแล้วคือการให้พรในตัวของมัน

คติพจน์: ผีที่ใส่การหยุดความคิดของลูกในหนึ่งวินาทีจะนำสภาพอยู่เหนือบ่วงกรรม(karmateet)มาใกล้

*** โอมชานติ ***